

Mikalojus Konstantinas Čiurlionis

Pasaka

„Kadise, labai jau seniai, kai dar buvau jaunas kaip tu mano sūnau, buvo labai karšta. Pavargęs belakstydamas didelio miesto gatvėmis atsisėdau ant suoloelio, pasiuntiniams paskirto.

Buvo baisi kaitra; pilkai geltoni namai kaleno dantimis, įvairiaspalvės iškabos ryškiai spindėjo, kur ne kur stūksojo auksuotas saulėtas bokštas, o žmonės, kaitros nukankinti, ėjo pamažėle, tarsi apsnūdę. Ilgai aš į juos žiūrėjau ir baisiai pasiilgau pievos, medžių, žalumos, – žinai, tokios gegužės žalumos. Staiga pakilau ir ėjau visą, gyvenimą, taip veltui jos ieškodamas tame mieste.

Ėjau vis pirmyn, klausdamas sutiktų žmonių, bet jie, užuot atsakę, duodavo man kryželius. Įlipdavau į aukštus bokštus, bet, deja, visuose horizontuose vis buvo miestas, miestas, miestas, ir niekur – žalumos. Tačiau aš jaučiu, kad yra ji tame krašte, tik aš turbūt nebenuesiu – senas esu. Ak, kad taip kur netoli būtų, tai bent galėčiau pailsėti: kvapas, muselės bimbis, o aplink žaluma, žolė, medžiai“.